

AZ EMBER AKI BEFORDUL...

(Folyt. és vége.)

EGYÉBKÉNT mindenkinek tetszett a Tojás Forgalmi pincéiben Robicsek kiszólása : pecsétőr. Sanyaróvendel a pecsétőr. Nagyszerű. És a csomagolók, expeditőrök, lámpázók és trógerek elkezdték pecsétőrnek szólítani. Pecsétőr úr, hozhatom a partit? Pecsétőr úr, vihetem a partit? Gyerünk, gyerünk pecsétőr úr... pecsétőr így, pecsétőr úgy.

A partik csak fogytak, fogytak, de sose fogytak el. Szilveszter Domonkos — a pecsétőr — már a doboz belsejében folytatta a statisztikáját, ott se igen fért és a négy oldal már majdnem tele volt. Közben furcsa változáson esett keresztül, de szinte észrevétlenül. Aznap, mikor az első vonalat már a doboz belső fenekére húzta, aznap vette észre — Robicsek, persze a kópé —, hogy a pecsétőr milyen gondos ráncba szedett képpel nézegeti a tojásokat s néha bólogatva hümmög valamit, mielőtt rányomná a pecsétet. Később — délfelé — a háta mögé került és ki is hallgatta. Azt mondta, morog valamit a foga között, de nem lehet tisztán érteni, mert idegen szóval keveri. Hát ez nagy mulatság volt és Robicsek, még onnan a Szilveszter Domonkos háta mögül, bejelentette — a feje köré mutogatva, kalimpáló ujjakkal —, hogy nem tisztá a pecsétőr, nem tisztá, kezd egy kerekével több lenni neki.

Gyöngy Anna a csomagoló asztal mellől aggódva figyelte az eseményeket. Egyszer megint vett is magának egy kis bátorságot és oda lépett Szilveszter Domonkoshoz.

— Kérem — azt mondta — kérem, ne hagyja így el magát... mindig csúfolni fogják most már, ha hagyja.

Szilveszter Domonkos csodálkozva, de méltósággal nézett fel a kis ládáról.

— Csúfolni? Engem? Ki merészelne?

Gyöngy Anna meghökkent. Mély, torokból jövő hangot eresztett meg Szilveszter Domonkos, furcsa, öblös hangot, amilyent egyébként nem szokott.

— Beszéljen, leányom — folytatta ugyanúgy — beszéljen egész bátorsággal. Ha talán elleneim valamelyes fondorlatáról lenne szó, nyilatkozzon lelkiismerete szerint, félelem nélkül. Ön, leányom, e pillanattól kezdve védelmem alatt áll.

Gyöngy Anna két bogárszemében halálos félelem ült, a kezét maga elé kapta és hátrált egy lépést. Szilveszter Domonkos folytatta :

— Ismétlem, kedves leányom, ne aggassa önt az, hogy elleneim,

talán aljas bosszút állanának önön, amiért gaz tervüket előttem felfedi. Hangsúlyozom, kedvesem, védelmem alatt áll. A nagy-pecsétőr védelme alatt. Mit óhajt még? Kívánja szavamat? Ime : én, Szilveszter Domonkos, Anglia lordkancellárja a nagy pecsét őre fogadom, hogy irántam tanúsított hűség magatartásáért védelmem alá helyezem. És most beszéljen, leányom. Beszéljen világosan és sietve, mert amint látja — és rámutatott a megszámlálhatatlan tojásra — amint látja, még rengeteg elintézendő akta vár. Nini . . . pardon, kedvesem, ezt az egyet gyorsan elintéztem . . . sürgősnek ítélem — egy tojást vett kezébe és figyelmesen végig nézegette — aha . . . persze a monopóliumok ügye . . . rendben van, mehet — rányomta a pecsétet és a tojást gyengéden az elintézett aktákhoz rakta — hát halljuk, kedves gyermekem.

Gyöngy Anna pillanatra lehajtotta a fejét és egy felfelé törő könnyáradatot elnyelt vitézül, akkor ránézett Szilveszter Domonkosra és nagy nyugalommal azt mondta :

— Nincs semmi baj, kérem, semmi, igazán — pihegett egy kicsit — semmi . . . tessék megbocsátani . . . csak akartam látni, izé . . . csak úgy . . . de semmi bajom nincs . . .

Mert okos kis leány volt Gyöngy Anna és szépen meghajtotta magát. Elment. Vissza a csomagoláshoz. Ott eregette elő a könnyeket, potyogtatta a tojás közé . . . egy tojás, egy könny . . . egy tojás, két könny . . . egy tojás, sok könny . . . S nem mondta el senkinek.

Szilveszter Domonkos nagy buzgalommal és lelkiismerettel intézte az aktákat. Hat óráig. Hat óra után könyvtárakat bújt, szabad előadásokat hallgatott és egyre nyugodtabb, méltóságteljesebb lett.

Hanem aztán! Egy ebédidő alatt, ahogy ott ül a kis ládán és a kenyerét majszolgatja, megáll előtte egy csomagoló. Idősebb ember, régi ember, Gáspár nevű. Csak úgy megállott, zsebbevágott kézzel és nézegetett. Aztán az egyik kezét kivette a nadrágzsebből és lomha nyugalommal a pecsét után nyúlt.

Abban a pillanatban felpattant Szilveszter Domonkos, felugrott, a szemei vörös tűzben égtek és a homlokán kidagadtak az erek.

— Vakmerő — kiáltotta — életeddel játszol!

Gáspár elkapta a kezét.

— Naa — hebegett — nana, megőrült?

Szilveszter Domonkos visszakapta magát. A fejéhez simított egy percre, hogy megőrült? meg-őrült? A pecsétre pillantott . . . a tojás . . . az aktákra szerte . . . az aktákra, igen . . . persze . . . a monopóliumok ügye rendben van . . . a doveri kikötőre vonatkozó titkos szerződés . . . Rászólt Gáspárra :

— Mi jut önnek eszébe? Honnan veszi a vakmerőséget? A nagy pecsétéhez nyúlni! Nem tudja, ki vagyok?

— Kicsoda?

— Én, Anglia lordkancellárja . . . Lord high chancellor of England . . . a nagy pecsét őre . . . The Keeper of the Great Seal . . . Mit

bámul? ... Mit kapkod? ... Nem hitte volna, mi? ... Ki hitte volna, hahaha ... Hogy ez leszek ... hogy ez lesz Szilveszter Domonkos csik-szentmihályi tanítóból, mi? ... Senki! — ordított Szilveszter Domonkos és a pincéből betódultak az emberek, Gyöngy Anna zokogva vágta le magát a csomagoló asztalra. — Ki hitte volna! — ordított Szilveszter Domonkos. — Kicsoda? Hogy felküzdöm magam, felverekszem az éhségből ... a semmiből ... a hazátlanságból ... én a High Court Chancery Divisionjának elnöke, a Court of Appeal elnöke, hohó ... — Üppig Jenő igazgató-tulajdonos futva közeledett, a nagysága az üvegkalicka ajtajában állott égnek emelt kezekkel ... — hahó ... — és folytatta Szilveszter Domonkos — hahó ... nem hagytam magam letiporni... nem hagytam magam sárba gázolni ... itt vagyok ... a Privy Council igazságügyi bizottságának tagja, a lordok házában elnöke, a kabinet tagja ...

Lecsendesedett. Leült a nagy láda elé a kis ládára és kezdte intézni az aktákat.

Üppig Jenő igazgató ki akarta dobni.

— Tessék — mondta —, intellektuális munkaerő. Tessék meg nézni. Ma még csak kiabál, holnap fejest ugrik egy tízezres partiba és holnapután talán megfojt. Köszönöm szépen.

Az asszony csitította.

— Ne légy keménylelkű, Üppig, ne tedd ki ezt a szerencsétlen embert, Üppig. Miért? Rendesen, csendesen dolgozik, nem árt senkinek. Nem kell belekötni, ennyi az egész.

Üppig Jenő tényleg meggondolta a dolgot. Miért is dobná ki? Dolgozni dolgozik és ha nem szólnak hozzá, hallgat. Maradjon. Az embereknek megmondta, hogy nem kell izgatni a pecsétört. Hogy Robicsek mély meghajlással nemes lordnak címezgette s más efféle, az jól esett neki s meg is követelte.

Nagyjából nem történt semmi változás. Az Első Magyar Tojás Forgalmi pincéjében hát most már egy lord ült a kis ládán és pecsételte a tojásokat. Gyöngy Anna pedig most már nemcsak, hogy nem kacagott, de gyakran sírt. És egyre sápadtabb lett.

Szilveszter Domonkos pedig sorra vette a könyvtárakat és tanult, tanult. Macaulay, Todd, Dicey, Hume a kisujjában voltak, Mc. Curthy Justusból oldalakat tudott betéve és tökéletesen tisztában volt a nagy pecsétre vonatkozó minden lehelettel. Egyre kevesebbet evett, megszerezte a Sketches of Statesman-t és éjszakákon át vaksira olvasta a szemét Peel Memoir-jaiból s a Campbells Cancellors-ból.

Szilveszter Domonkos históriája Üppig Tiddy előtt sem maradhatott sokáig titok s egy pénteken — amely nevezetes nap, fogadónapja volt a fiatal művésznőnek, a balletre készült Tiddy — egy pénteki napon megkérte az apját.

— Öreg — mondta abban a közvetlen modorban, amely oly jól állott az újabban erősen felkapott füstszínű harisnyáihoz — vén lóköto, add nekem kölcsön ma délutánra a lordodat.

— Mit?

— A lordodat.

— Hogy-hogy? Minek? Nem értem.

— Nehéz felfogásod van, agg uzsorás. Add ide a lordot ma délutánra nekem és a társaságomnak. Fel fog szolgálni. Érdekes lesz, nem?

— Jó, jó — a szakállát vakarta Üppig Jenő — az nem lehetséges. Tudod, egy tanító mégis.

— Mit tanító, tanító, nézd fattinger, ne szemérmeskedj, most nem tanító, most lord. Jöjjön csak fel.

Üppig Jenő hát beleegyezett és noha az asszony kézzel-lábbal sajnálkozott a dolgon, a lordot felrendelték a kisasszony zsúrjára. Tiddy maga látta el nagy fehér köténnyel és miközben mély hódolattal szölongatta excellenciás úrnak, kioktatta a tea és a szendvicsek kezelését illetőleg. Minden kitűnően ment. Szilveszter tanító úr nem hozott szégyent az Üppig-házra. Úgyesen és a már vérévé vált méltósággal forgolódott a színészek, bankfiúk, görlok között és miután a teát felhordta, egy fiatal riporter interjút csinált vele. Intellektuális nyomorinterjút. A cikk meg is jelent két nap múlva. Meghatóan írta le Üppig Tiddyke, a milliomos balletnövendék «jó kicsi emberszívét», aki otthont nyújt a «kisiklott embernek», «a mai idők eme szomorú megnyilvánulásának», diszkrét célzás esett arra vonatkozólag, hogy Üppig Tiddykénél kevés tehetségesebb csillag rugdossa a parkettet ebben a nyomorult hazában. A szendvicsek kitűnőek voltak és a tea echt karaván.

Mindez nem érdekelte Szilveszter Domonkost. Nagy elődjait tanulmányozta és hideg verejtéket borzadva kísérté végig Bacon pályafutását. Jóságos Isten... a Raleigh kivégzése... az önkényes adók... az egyedáru szabadalmak... a Sir Giles Mornpesson és Sir Francis Michel-féle pátens az arany és ezüst csipke készítésére vonatkozólag... ó, igaza van Macaulaynak, nagyon igaza van... Buckingham nem hibás, nem. Tudatlan, meggondolatlan fiatalember, akit elszédített a gyors előmenetel, semmi egyéb. Lord Bacon a felelős, Bacon az idős és meggondolt államférfi, a filozófus, csakis ő és Mr. Montagu tényleg vakon és süketen kellett írja a The works of Francis Bacon Lord Chancellor of England-t... süketen és vakon.

Közben telt egyik parti a másik után. Senkinek semmi kifogása nem lehetett a lordkancellár ellen. Maga Üppig úr mondta egyszer egy körséta után a kalickában:

— Ez az ember, amióta lord lett, egyre jobban dolgozik.

Hiába. A botránynak mégis ki kellett törni. Egy este Robicsek észrevette, hogy Szilveszter Domonkos nem a papendekli skatulyába rakja a pecsétet. A papendekli skatulya már csak statisztikának szolgált. Szilveszter Domonkos egy rongyos zsákdarabba csavargatta a Tojás Forgalmi bélyegzőjét és zsebre vágta. Robicsek ezen módfelett elcsodálkozott és — nem volt spiclitermézet Robicsek, csak inkább a hecc kedvéért — szolt Üppig Jenő igazgatónak.

Üppig Jenő a helyszínen termett és minden teketória nélkül rárivalt Szilveszter Domonkosra :

— Hol a pecsét?

Szilveszter Domonkos nem esett ki abból a fenkölt méltóságból, amely már hónapok óta sajátja volt.

— Nyugalom, Sir — intette a magasból — nyugalom. A pecsét nálam van természetesen.

— Mit természetesen? Mi az, hogy nálam van? Megőrült?

Egészen szándéktalanul és önfeledten ordította Üppig Jenő igazgató — megőrült? — hiszen tudta, hogy tényleg megőrült.

Szilveszter Domonkos most másodszer hallotta ezt a szót és megint megrendült egy pillanatra . . . Istenem . . . Őrült? . . . A pecséthez tapogatott . . . Nem . . . Nem őrült meg . . . Minden rendben van . . . A nagy pecsét itt van nála.

— Sir — és kicsit felemelte a hangját — tartózkodjék kérem a méltatlan viselkedéstől. Én tudom, kivel állok szemben, de kérem Sir, ön se felejtse azt el.

— Eh, lári-fári, adja ide a bélyegzőt.

— Sir, ha nem csalódom, ön a nagy pecsétet gondolja.

— Szór így, szór úgy — majdnem neki ugrott már Üppig Jenő igazgató Szilveszter Domonkosnak és a felesége, szemében leírhatatlan sajnálattal, tipegett elő a kalickából — ide a pecséttel, slussz!

A lordkancellár hátralépett és kezét jobb nadrágzsebébe tette, ahol a kérdéses pecsét — Első Magyar Tojás Forgalmi garantált lámpázott — lapult. Kicsit elrévedezett . . . Lord Kingre emlékezett . . . Lord King, aki annak idején oly törhetetlen akarattal dacolt a trónralépő II. Györggyel szemben az egyházi alapítványok ügyében.

— Nem Sir, — és hihetetlen erély csengett ki a hangjából — a pecsétet nem adhatom.

Most ért oda az asszony és félrehúzta az urát. Üppig Jenő nem hagyta magát, de az asszony győzött. Pár pillanatig gesztikulált, aztán beadta a derekát. Jó, egye meg a fene, elvégre tényleg nem lopja el, de micsoda renitenskedés ez Üppig Jenő igazgató-tulajdonossal szemben? Hát maradjon nála.

— Rendben van, barátom — szigorúan nézett Üppig Jenő igazgató — rendben van, de nehogy valami baja legyen.

— Sir, előbb az életem lángja alszik ki.

— Na, jójó és mondja, végeredményben minek magának az a bélyegző?

Szilveszter Domonkos igen csodálkozott.

— Sir — és kevés gőg ült a szeme sarkában — csodálom ezt a kérdést. Ha az alkancellári állás be volna töltve, nem szólnék. De Sir ép oly jól tudja, mint én, hogy nincsen betöltve. Hát akkor ki őrizze a nagy pecsétet, ha nem én? Hitvalló Edward kettős pecsétje nem volt jobb helyen, mint ez itten és Hódító Vilmos örömtüzeket gyujtatott

volna, ha lovasképmását olyan pecsétőrrre bízhatta volna, mint én vagyok. Sir, bízhat bennem.

Üppig Jenő igazgató-tulajdonos megzavarodva követte feleségét az üvegkalickába, ahova Gyöngy Anna már bekészítette a kézmosó vizet. Bőséges könnyeket hullatott a bádoglavórba, — amelynek aljáról lepattozott a zománc és titokzatos ábrákkal meredt a tisztálkodóra — s a kezeféjéhez törölközött Gyöngy Anna.

A pecsétügy hát egyelőre megint el volt intézve. De csak így-amúgy. Érezte mindenki, hogy valami nincsen rendjén, valami még lesz, valahogy, valahol befejeződik a dolog. Megtörtént.

Üppig Jenő szíve legmélyén sértve érezte tekintélyét. Úgy érezte, hogy a csomagolók kevesebb tisztelettel köszöntik, mikor reggelenként első körsétáját teszi, a lámpázók szakkérdésekben fumigálják, sőt a trógerek titokban összevetnek a háta megett. Nem, ezt nem lehet tűrni. Üppig Jenő igazgató-tulajdonos a sarkára fog állni és rendet teremt.

Szilveszter Domonkos változatlan buzgalommal ült naphosszat a nagy láda előtt a kis ládán és intézte az aktákat, egyiket a másik után. Reggel hattól este hatig. Ami ideje maradt, azt sem töltötte tétlenül. II. Jakabbal foglalkozott ebben az időben, II. Jakabbal, aki tudvalevőleg igen kellemetlen helyzetet teremtett azon a régi decemberi éjtszakán, amikor dermesztő szelek vágattak a partokon s a király keserű szájjal állva a csónak orrában, hangtalanul a Themse fenekére vetette a nagy pecsétet. Ezt sose bocsátotta meg Szilveszter Domonkos volt csikszentmihályi tanító II. Jakabnak és épen ezért a cselekedetéért — noha nem volt forradalmár lélek — most utólag, két és fél évszázaddal az események után, sokszor rajta kapta magát, hogy szíve legmélyén Orániai Vilmossal tart. Azt semmi esetre sem gondolta, hogy Üppig Jenő igazgató részéről veszély fenyegeti. A veszély pedig már egészen közel volt és egy egyébként közömbös reggelen, amikor a nagysága migrénektől esett egyik ájulásból a másikba és elmaradt az üvegkalickából, Üppig Jenő igazgató-tulajdonos eltökélten megállott a nagy láda előtt.

— Hallja — mondta durván, ahogy egyébként nem szokott beszélni, — más beosztást fog kapni. Az expedícióhoz helyezem. A pecsételést hagyja abba.

Szilveszter Domonkos elsápadt és felállott nyugalommal.

— Rendben van Sir. Állítsuk ki a jegyzőkönyvet.

— Miféle jegyzőkönyvet?

— Sir, ön épen olyan jól tudja, mint én, hogy a nagy pecsétet jegyzőkönyv nélkül senkinek át nem adhatom. Még önnek sem!

— Hallja — és sűrűn a szakállához babrált Üppig Jenő — hallja, most már elég volt ezekből a marhaságokból, épen elég volt. Unom, unom, érti? Letenni a pecsétet és gyerünk az expedícióhoz!

Szilveszter Domonkos mindenre elszántan nézett a szeme közé.

— Nem Sir, ez lábbal tiprása a jognak. Ehhez én nem adom oda magam, még ha vértanu halált kell hálnom, akkor sem.

Üppig Jenőt tökéletesen elhagyta a nyugalma, — öt ujjával bele-tépett a szakállába — elordította magát.

— Mars . . . mars ki . . . tedd le a pecsétet és mars ki disznó, gaz-ember!

Nagy botrány lett. Összefutott mindenki. A szomszédból a Polla-csek és Grünhuttól mind átjöttek a segítők, meg a mészárosok a Köz-ségiből és az öreg Szidonné becsukta a trafikját, átszaladt nézni. Roppant nagy eset volt. Percekig tartott, míg legyűrték Szilveszter Domonkos — nem is látszott ki belőle ekkora baromerő, — ámbár az örület, mint tudjuk, megkétszerezi az izmok teljesítő képességét, — mondta Szidonné igen lelkesen, tetszett neki az ügy — aztán rendőrök jöttek, meg mentők, a pecsétörre testhezálló zubbonyt adtak, autóba dugták és elvágattak vele.

— Gyöngy Anna — rendelkezett Üppig Jenő, mint hajóskapitány a viharban — Gyöngy Anna a pecsételéshez, mindenki a helyére!

Gyöngy Anna befelé hüppögve ült le a nagy láda elé a kis ládára, kezébe vette a bélyegzőt és fogott egy tojást. Rákente, aztán még egyet, még egyet és rakta, rakta egymásután. Este hat órakor elővette a papendekli skatulyát, a Szilveszter Domonkos statisztikáját és becsomagolta a bélyegzőt.

Két, vagy három napig tartott ez így és valami nyomasztó, foj-togató levegő terjengett az Első Magyar Tojás Forgalmi pincéiben. Az asszony abbahagyta a migrént, lejött és tudomásul vette Szilveszter Domonkos végét.

— Kitért rajta, kérlek Malvin. Elvégre egy dühöngő örültet nem tarthatok egy ilyen kényes szakmában, mi? Ezt beláthatod. És ha nem látod be, hát nem látod be.

A csomagolók csomagoltak, az expediciálók expediáltak, a lám-pázók lámpáztak és a trógerok komoran jöttek, mentek, még Robicsek sem mondott egyetlen egyet sem.

A negyedik napon a hetedik parti vége felé Gyöngy Anna egy vékony napsugarat kapott el a szemével, egy vékony napsugarat, amelyik bekacsintott a rézsutos ablak mocskos deszkái között és végig-táncolt a ládán. Erre a bolondos napsugárra felejtkezett rá Gyöngy Anna és hogy, hogy nem, egy tojás végigloccsant a cementpadlón.

Nem lett baj. Az asszony teljes erőből a sarkára állott — Szilveszter Domonkos emlékével szemben is kötelességének érezte — és Gyöngy Annát visszatették a csomagoláshoz. Egyelőre Robicsek került a helyébe. Robicsek a tróger. Mord, kelletlen képpel nyomogatta a tojásokra az írást: garantált lámpázott. Kelletlenség ülte meg az egész pincét, zavart félhomály és nem tudott kibontakozni belőle maga Üppig Jenő igazgató-tulajdonos sem.

A következő hét vasárnapján három narancsot vásárolt Gyöngy Anna és kiutazott az Intézetbe. Beengedték. Beszélt Szilveszter Domon-

kossal. Egészen tiszta, csak szomorú volt. Felhányta, hogy érdemetlenül éri ez a fogság, a leghívebben teljesítette kötelességét s becsületességéhez kétség nem férhet. Még pusmogtak valamit halkán s Gyöngy Anna lordnak szólította Szilveszter Domonkost. Aztán elment. Rákövetkező két héten nagyon szűken élt Gyöngy Anna hajadon s a harmadik vasárnapon, hogy kiment — mert minden vasárnap kiment — az inspekciós orvos úr — egy szőke, szelíd arcú fiatal — engedélyével egy vadonatúj bélyegzőt nyújtott át Szilveszter Domonkosnak. A pecsétőr rápillantott a csillogó nikkelle, az érintetlen gummira és felhördült.

— Hamisítvány... Meghamisították a nagypecsétet!

Négy ór tömte be a zubbonyba és a szőke jóarcú doktor hosszasan tanácskozott Gyöngy Annával. Gyöngy Anna értelmes volt, sűrűn bölintott és mindent vállalt.

Üppigné Stendchen Malvin aztán megsimogatta az aranybarna haját Gyöngy Annának és azt mondta.

— Jól van, édes lányom. Az önzetlen bánatnál szebb dolog nincsen a világon. Bízd csak énreám.

Szombaton délután eltűnt a pincéből a bélyegző. Az öreg, szakadt gummijú vénpecsét eltűnt. És vasárnap délután Gyöngy Anna hajadon igen jó érzésekkel bumlizott ki az Intézetbe, ahol kitörő örömmel fogadta Szilveszter Domonkos. Ó Istenem... Első Magyar Tojás Forgalmi garantált lámpázott. Megnyugodott.

Üppig Jenő igazgató-tulajdonos majd az öklét rágta le. Detektíveket akart hozatni. Alig tudták levenni a lábáról. Aznap szünetelt a pecsételés. Az átkos, nyirkos hangulat még vastagabb, még nagyobb erővel folyta be a pincéket. Az öreg Babkáné az expediciótól kereszteteket vetett — rossz ómen, Istenkém, rossz ómen... Robicsek sűrűn káromkodott és cigarettára gyujtott, ami világosan tiltva volt és ami nem fordult elő, mióta fennáll az Első Magyar Tojás Forgalmi.

Keddre elkészült az új bélyegző. Az volt ráírva: szavatolt lámpázott. Nem garantált. Ezt a szót hagyta itt Szilveszter Domonkos.

Elkészült a bélyegző és délben egy fiatalember jelentkezett a kalickában. Egy nyulánk, vállas fiú, mosolygós szemekkel.

— Alászolgája, Kémenes Gábor vagyok, harmadéves közgazdász... az állásügyben... ezt a levelet...

Üppig Jenő igazgató elolvasta a levelet.

— Nézd, Malvin, ez az ember, akiről beszéltem... az új ember.

Üppig Jenőné megfordult és végignézte a fiút — kicsit rongyosféle, kicsit éhesforma volt Kémenes Gábor — végignézte és azt mondta.

— Szegény...

Üppig Jenő aztán letárgyalta az ügyet Kémenes Gábor harmadéves közgazdással, aki buzgó volt, lukashasú és jókedvű. Mindent vállalt.

— Rendben van, fiam — és a vállára veregetett Üppig Jenő, rendben van. Ki fogjuk próbálni. Elvem ugyan, hogy munkásnak csak munkást alkalmazok...

— Igazgató úr...

— Tudom... tudom, tudom, hogy nem válogató, satöbbi... nem... nem szeretem az ilyen izéket, az ilyen intellektuális állásnélkülieket. Jegyezze meg magának fiatalember, hogy kizárólag az összeköttetéseinek köszönheti a pozíciót, melyet vállalatom keretében Önnek nyujtok és melyet remélhetőleg ki fog érdemelni...

— Igazgató úr...

— Ssss... csitt... Üppig Jenő igazgató nem szeretí, ha közbeszólnak, ezt jegyezze meg magának, na jöjjön.

A nagy ládához vezette Kémenes Gábort, ahol körülményesen beavatta a tojáspecsételést hogyan és mikéntjébe.

Kémenes Gábor tanulékonynak bizonyult és kitűnően ment minden. A fejére egy hetyke kis sapkát biggyesztett — a kalapját a ládába rakta — és munkaközben füttyörészett.

A pince mozgolódni kezdett. Szerdán reggel mesélte Babkáné, hogy jó álma volt és délelőtt Robicsek megszólalt. Egy taligát tolt el a nagy láda előtt s rászólt a fiúra.

— Hoppla úrficska, csirke pecsételi a tojást.

— Bion — mondta Kémenes Gábor harmadéves közgazdász —, mert a kappanok mind elmentek trógernek.

Nahát, ilyen röhej nem esett még ezen a tájékon, azt a nemjóját neki. Ez megadta. Ez aztán odamondott Robicseknek. Hanem nemcsak ez a dolog veleje. Hanem Gyöngy Anna is felkacagott, felturbékolt ott a csomagoló asztalnál, de milyen gyönyörűen, milyen kedvesen. Mintha egy egész galambdúc mulatozott volna egy percig. A diák meg odakacsintott.

— Megadtam neki a szájaízét, mi?

— Na, bizony meg azt.

Szerdán vajaspogácsát hozott a diák, odakinálta a felét Gyöngy Annának. Ó nem venné el, dehogy venné a világért sem. Hanem... hanem egy almát ad érte. Na, hiszen úgyis jó lesz, ide vele. De elég lesz egy fél is. Jó, de akkor csak fél pogácsa kell. Félpogácsáért fél alma. A pogácsa édesebb, az alma ízesebb mégis, mi a legjobb? A csók, azt mondta a diák. Ugyan menjen már! — Így osztzkodtak Gyöngy Anna, meg Kémenes Gábor, az almán meg a pogácsán. De azért együtt ették meg mégis.

Csütörtökön egy fonott kalácson esett ilyen parázs veszekedés, pénteken virágról volt szó, szombaton megkérdezte Kémenes Gábor.

— Holnap mit csinál, Annuska?

— Hát mit csinálnék?

— Mit csinálnék? ez nem válasz. Hát mit csinál?

— Nem... nem tudom...

— Hát jöjjön velem...

— Ugyan... hova...

— Moziba, aztán sétálunk...

— Jaj, nem mennék én, dehogy . . . s különben is . . . — elkomrodott a kis képe, pedig mindég mosolygósra állott már utóbb, épen, mint régen s neki is gömbölyödött, megpirosodott egy kicsit — de most elgondolkozott nagyon — ó Istenem.

A diák meg mit gondolt!

— Hát van valakije . . .

— Dehogy van, hogy volna . . .

— De van, biztosan van . . . szeretője.

Egy tűzláng lett még a homloka is Gyöngy Annának.

— Ugyan hova gondol, fiatal úr . . .

— Ej, nem vagyok én fiatal úr . . .

— Hát . . . — s valami bohóságot sejtett Gyöngy Anna, félszájú mosollyal.

— Hát Gabi vagyok én magának, Gabi . . .

— Jaj, dehogy . . .

— Nahát én pedig addig magával nem is beszélek, míg Gabinak nem szólít, pont.

Itt abba is maradt.

Csak aztán a végén, az utolsó parti után, este hat órakor, hogy kezét mostak volna, akkor mondta Gyöngy Anna, jó kis mosollyal, magában megalkudva.

— Hát én nem bánom . . . akkor . . . vagyis, hogy holnap . . . Gabi . . .

S tényleg nem bánta.

Míndez öt héttel azután történt, hogy Szilveszter Domonkos volt csíkszentmihályi tanító, a későbbi pecsétőr, befordult a mellékutcába és eltűnt.

Török Sándor.